

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

İSTANBUL'UN HAZİNELERİ MÜZELER

Takdim

Ahmet Öğretmen, öğrencilerine yaz tatilini hem eğlenceli hem de verimli geçirmeleri için proje ödevi verir. Öğrencilerinden, İstanbul'un hazinelerini keşfetmelerini ister. İşte bundan sonra Kerem'in müze maceraları başlar.

Gizemli tarih yolculuğunda Kerem'e, müzeden emekli dedesi İhsan Bey de eşlik eder. Dede-torun beraber, sırlarla dolu tarihin derinliklerini keşfe çıkar.

Heyecan ve macera dolu bu yolculukta Kerem, hiç beklemediği sürprizlerle karşılaşır. Kimi zaman kendini İstanbul'un fethinde askerlerin arasında, kimi zaman tarihî menkıbelerin içinde, kimi zaman da tarihi şahsiyetlerle yan yana bulur.

İstanbul'un Hazinesi-Müzeler adlı eseri okurken, Kerem'le birlikte tarihî eserleri yerinde keşfedeceksiniz. Ayrıca kitapta geçen tarihî hikâyelerin gizemli atmosferine kapılacak ve asırlar önce yaşananlara tanıklık edeceksiniz.

Yasin Odabaşı

Karne Günü

Sıcacık bir haziran ayının son cuma günüydü. Yıl sonu tatili gelip çatmıştı. Bütün öğrencilerin bir dönem boyunca işledikleri dersler ve girdikleri yazılı sınavlar sona ermişti. Artık emeklerinin karşılığını, alacakları karnede göreceklerdi.

Okulun bahçesi, çocuklarını bekleyen anne ve babalarla doluydu. Bahçe o kadar kalabalıktı ki iğne atsan yere düşmeyecek gibiydi. Kimi insanlar meraklı gözlerle, her an biri çıkacakmış gibi okulun kapısına bakıyor, kimileri birbiriyle konuşuyor, kimi de heyecanını dizginlemek için sağda solda geziniyordu.

Okulun içinde ise tatlı bir telaş vardı. Ders zili çalmış, her katın nöbetçi öğretmeni, koridoru baştan sona gezerek sınıf kapılarını kapatmıştı. Sağlı sollu

sınıfların olduğu uzun koridorlarda derin bir sessizlik hâkimdi. Kuşkusuz bütün öğrenciler heyecanla karnelerini bekliyordu. Bu sırada öğretmenler odasında da büyük bir hareketlilik yaşanıyordu. Bütün öğretmenler, odadaki uzun ve geniş bir masanın etrafında yan yana oturmuştu. Her öğretmen kendi sınıfının karne ve başarı belgelerini düzenliyor, sınıf listesini kontrol ediyordu.

İşini bitiren öğretmenler sınıflarına gitmek üzere odadan tek tek çıkıyorlardı. Ahmet Öğretmen sınıfının kapısına geldiğinde içeri girmeden önce kapının kenarında asılı olan 4/A tabelasına baktı. Zamanın ne kadar da hızlı geçtiğini düşündü. Koca bir dönem, o anda film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Öğrencileri artık 5. sınıf olmuştu.

İçeri girdiğinde bütün sınıf ayağa kalktı. Öğretmen sınıfı selamladıktan sonra herkes yerine oturdu. Tahtanın sol üst köşesinde her zaman olduğu gibi karne günü de ders ve konu alt alta yazıyordu. Elindeki karne ve başarı belgelerini masasına koyan Ahmet Öğretmen, öğrencilere yaklaştı. Arkalarına yaslanan öğrenciler, ellerini birbirine bağlayarak çiçek olmuş, öğretmenlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Kiminin yüzünde mutluluk, kimininkinde heyecan, kimininkinde de hüzün vardı.

Ahmet Öğretmen sınıftaki sessizliği bozarak konuşmaya başladı:

- Çocuklar! Sizlerle birlikte bir dönemin daha sonuna geldik. Artık hepiniz 5. sınıfa geçtiniz. Fakat bu süre içerisinde kiminiz çok çalıştı, kiminiz az... Tabii ki çok çalışanlar, mükâfatını fazlasıyla alarak takdir ve teşekkür belgelerini hak etti. Belki de içinizde başarı gösteren arkadaşlarınızdan bazıları, anne ve babaları tarafından da ödüllendirilecek.

Bugün karnelerinizi gördüğünüzde bazıları keşke biraz daha fazla çalışsaydım diyecek, bazıları da kötü notları sebebiyle pişmanlık duyacak. Ancak burada önemli olan, hatalarımızdan dersler çıkarıp önümüzdeki eğitim ve öğretim yılına güzel bir başlangıç yapmaktır.

Şimdi karnelerinizi dağıtmadan önce sizlere proje ödevi vermek istiyorum. Koca bir yaz tatili boyunca hem araştırmalar yapacak, hem de gezip eğleneceğiniz bir ödev... Evet çocuklar, konumuz "İstanbul'un Hazineleeri".

Söz hakkı isteyen bir öğrenci:

- İstanbul'un tarihi eserlerini mi araştıracağız, öğretmenim?

- Evet çocuklar. İstanbul'un camileri olabilir, medreseleri olabilir, tarihî binaları olabilir, çeşme ve hanları olabilir, sarayları olabilir. Seçme hakkınız çok fazla. Önümüzdeki yeni dönem başında hazırlayacağınız proje ödevini arkadaşlarınıza sunacaksınız.

Bildiđiniz gibi takdir veya teŖekkür belgesini, almıŖ olduğunuz notlarınız belirliyor. Ancak onur belgesi ise öğrencinin ahlakına, terbiyesine bakılarak veriliyor. Bu belgeyi her sınıftan sadece bir kiŖi hak ediyor. Bizim sınıfımızdan da arkadaŖınız Kerem, bu dönem üstün bir gayret gösterdi. Böylece hem takdir hem de onur belgesini almayı hak etti. Hepinizin huzurunda kendisini tebrik ediyorum.

Bir öğrenci parmak kaldırıp söz hakkı istedi:

- Onur belgesini kazanmamız için ne yapmamız gerekiyor öğretmenim?

- ArkadaŖınız Elif çok güzel bir soru sordu. Zengin ve güzel Türkçemizi etkili kullanmak. Sosyal etkinliklere katılmak. Faydalı projeler üretip bu projelere öncü olmak. Okul araç gereçlerini korumak ve kullanırken arkadaŖına örnek olmak. Görgü kurallarına uymak, büyüklerini saymak, küçüklerini sevmek. Trafik kurallarına uymak. Derslere düzenli olarak katılıp arkadaŖına örnek olmak. İŖte bunun gibi pek çok güzel davranıŖ örnekleri sayabiliriz.

Ahmet Öğretmen ilk önce, karnesini ve başarı belgelerini Kerem'e verdi. Bütün arkadaŖları Kerem'i alkıŖladı. Daha sonra öğrenciler takdir ve teŖekkür belgelerini, son olarak da karnelerini aldılar. Öğretmen herkesi tebrik edip iyi tatiller dileğinde bulundu ve sınıf dağıldı.

Okuldan çıkan öğrenciler, bahçeye doğru akın ediyorlardı. Kimi öğrenciler annelerine, kimileri de babalarına sarılıyor, karnelerini sevinçle onlara uzatıyorlardı. Sevincini paylaşanlar olduğu kadar, hüznlenenler de vardı.

Zehra Hanım, kalabalığın arasında zor da olsa oğlunu fark etti. Kerem de el sallayan annesini görünce koşup hemen boynuna sarıldı. Mutluluktan Kerem'in gözlerinin içi gülüyordu. Karnesiyle takdir ve onur belgesini annesine uzattı:

- Anne bak, hem takdir hem de onur belgesi aldım!
- Aferin benim oğluma...
- Öğretmenim, bütün arkadaşlarımda beni tebrik etti. O an çok mutlu oldum, kalbim heyecandan güm güm attı.

Sevinçten gözleri parlayan anne, Kerem'in karnesine baktı. Üzerindeki sınıf rehber öğretmenin, öğrenci hakkındaki görüşü kısmını okudu. O kısımda şöyle bir not yazıyordu:

“Güzel ahlak, en iyi arkadaştır. Sen de kendine güzel ahlaklı olmayı ilke edinen dürüst bir çocuksun. Ailen, seni en güzel şekilde yetiştirmiş. Tebrik ederim Keremciğim.”

Zehra Hanım, notu okuyunca çok duygulandı ve yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Sevinçten gözleri yaşardı. Oğlunun saçlarını okşayıp yanaklarından öptü:

- Seninle iftihar ediyorum oğlum! Bu başarılarını görünce baban ve deden de çok sevinecek.

Bu sırada çocuklarıyla kucaklaşan anne-babalar, yavaş yavaş okulun bahçesini terk ediyordu. Annesinin elinden tutan Kerem, bahçe kapısından çıkıp evin yolunu tuttu.

Akşam Kerem'in babası Mustafa Bey eve geldi. Elindeki hediye paketini bir köşeye sakladı. Bunun karne hediyesi olduğunu anlayan eşi Zehra Hanım, sürprizi bozmamak için sesini çıkarmadı. Yemekten sonra elleri arkada, babasıyla dedesinin yanına gelen Kerem, heyecanla sordu:

- Karnemi merak ediyordunuz mu?

Mustafa Bey:

- Hem de çok...

İhsan Bey gülümseyip Zehra Hanım'a baktı:

- Benim torunum çok çalışkandır. Öyle değil mi annesi?

Kerem, karnesini dedesine, başarı belgelerini de babasına uzattı:

- Gördüğünüz gibi takdir ve onur belgesi aldım, dedi.

Dede İhsan Bey, yanından hiç ayırmadığı gözlüğünü takip karneye baktı. Bütün notları tek tek inceledi. Baba Mustafa Bey de oğluyla iftihar etti:

